

D O S S I E R

Buscant niu

Des del començament del present segle, la immigració s'ha incrementat exponencialment a Catalunya. Segons l'Institut d'Estadística Català (l'IDESCAT), l'any 2000 hi havia 181.590 immigrants, que representaven el 2,9 % del total de la població, mentre que el 2012 els estrangers residents al país ja eren 1.186.779, de manera que el percentatge passava a ser un 15,68 %. A la demarcació de Girona, la progressió ha estat semblant: l'any 2000 els immigrants hi representaven el 6,18 % de la població, mentre que el 2012 ja eren el 21,41 %.

Però migrar no es pot comptabilitzar només en xifres. Qui es veu obligat a deixar la seva pàtria ho fa per diverses raons.

No obstant això, la causa més important per plantejar-se marxar és, des de sempre, la recerca de millors condicions de vida. I així ho ratifiquen les estadístiques, que situen el major nombre d'immigrants entre les persones en edat laboral. A partir de la segona meitat dels anys noranta del segle passat, arribar a aquestes terres era l'esperança de molts que lluitaven per un futur millor.

Parafraçant la dita, la immigració va ajuntar «la gana amb les ganes de menjar». La gana: el sector de la construcció necessitava una ingent mà d'obra per continuar inflant la bombolla immobiliària, i també es requeria personal per a feines poc qualificades o per a tasques que els nacionals refusaven de fer. Les ganes de menjar: els immigrants, que majoritàriament treballaven per sous més baixos i amb contractes temporals. A més, els «sense papers» treballaven sense contracte i sense les consegüents prerrogatives socials.

L'actual crisi econòmica, que situa els diners en els països emergents, ha fet que «*la tortilla se vuelva*», com diu la cançó del grup folklòric xilè Quilapayún. Ara són els d'aquí els que, a causa de la destrucció dels llocs de feina, es veuen obligats a sortir, a deixar-ho tot i a convertir-se en els nous immigrants; ara són els d'aquí els que pateixen el desarrelament dels seus costums, dels seus paisatges, de la seva comunitat; ara són els d'aquí els estrangers. I tots, els d'aquí i els d'allà, parlen en aquestes pàgines.

LEONOR PÉREZ DURAND.

>> En Bernat i l'Adeline
amb els seus tres fills:
en Kevin, l'Aniol i la Nora.

